DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

Kasım 2009 - İşçi Bülteni Özel Sayı 503

1-7 Ekim İstanbul'da iki dünya karşı karşıya geldi...

Emperyalist şefler hakettikleri gibi karşılandılar!

Emperyalist sömürücüler İMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantıları 1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. Türkiye'de milyonlarca işçi ve emekçi yoksullukla pençeleşirken egemenler ise bu haydut takımının güvenliği için büyük bir servet harcadı. Yerin yedi kat altında büyük bir polis ordusuyla yapılan toplantıda kan emiciler kendi sınıfsal çıkarları için "yeni bir dünya düzeni"nin kurulmasından daha doğrusu kapitalist sistemin "iyileştirilmesi"nden bahsettiler. Amaçları doğası gereği vahşi olan kapitalist sistemlerini birkaç makyajla tazeleyip yeniden biz işçi ve emekçilerin karşısına çıkarmaktı.

Ancak yine de işçi ve emekçilerin öfkesinden kurtulamadılar. Dünyanın her kösesinde işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı işlemiş oldukları sayısız suçlarla karanlık bir sicile sahip bu haydut takımı hakettikleri biçimde karşılandılar.

Bu suç örgütlerini ağırlayan ülkeyi yönetenler ise doğal olarak emperyalist-kapitalist düzenin bekası için

efendilerine saygıda kusur etmediler. Egemen güçler, sömürücüler ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, onlar payına utanç verici bir durum söz konusudur. Fakat içerisine düştükleri bu utanç verici durumdan protesto gösterilerini gözden düşürmek yoluyla kurtulmaya çalıştılar.

Emperyalist-kapitalist sömürü ve yağmanın sembolü olan bankalara yönelen öfkeyi "vandalizm" suçlamasına dayanak yaparak lekelemek için ellerinden geleni yaptılar.

Sermaye sınıfı medyası ve siyasetçileri aracılığıyla emperyalizme ve kapitalizme yönelen öfkenin haklılığını, banka camlarının kırıklarının içinde yok etmek istedi. Sömürücü burjuvalar, atılan taşların hedefinin haksız kazançları olduğunu çok iyi bildiğinden eylemleri gayr-ı meşru göstermeye çalıştılar. Bu beyzadeler saraylarda bizlerden çaldıklarıyla saltanatlarını sürdürürken binlerecemiz bankalara olan borçlarımız yüzünden intiharların eşiğine kadar gidebiliyor. İşte bu yüzden gerçekte meşru olmayan haksız olan kapitalist sömürü düzenin ta kendisidir.

Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF) 2008 raporuna göre dünyada her yıl 10 milyon çocuk beş yaşına gelmeden hayatını kaybetmekteyse... Dünyada doğumdan bir gün sonra ölen bebek sayısı yılda 2 milyon, beş yaşını göremeden ölen çocuk sayısı 9 milyon ise, dünya genelinde açlık çekenlerin 300 milyonunu,çocuklar oluşturmaktaysa... Dünyada her yıl 11 milyon insan açlık ve yetersiz beslenme yüzünden ölmekteyse...

Dünyanın en zengin iki kan emicinin toplam serveti az gelişmiş ülkelerin servetinden çoksa... Dünyanın en varlıklı 200 haydutunun serveti dünya nüfusunun % 41'inin toplam gelirinden daha fazlaysa... Afrika'da 20 milyon insan açlıktan ölmek üzereyse ve her gün 5 bin 500 çocuk ölüyorsa (oysa sadece sinek ağları, aşılama ve A vitamini desteğiyle bile birçok çocuğun kurtulabileceği uzmanlar tarafından dile getiriliyor)...

2008 yılı dünya açlık raporuna göre yeryüzünde yaklaşık bir milyar kişi açlık çekiyorsa ve bu rakam sürekli yükseliyorsa... Kapitalizmin krizi 100 milyon insanı daha aç bırakmışsa... Hal böyleyken öfkelenmemek mümkünmüdür...

Yine BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) 2015'e kadar dünyada açlık çeken kişi sayısını yarıya indirmek için 24 milyar dolara ihtiyaç olduğunu belirtmektedir. Bu parayı ABD'nin 2001'den beri Irak ve Afganirtan işgali için yaptığı harcama tutarı olan 685,7 milyar dolar ile bir karşılaştırın. Bir de buna emperyalist AB ülkelerinin ekenomik kriz süreeinde bankaları kurtarmak için harcadığı 5.3 trilyon doları ekleyin. Ve şimdi yeniden düşünün, dünyada ve ülkemizde emperyalist-kapitalist sisteme, onun kurumlarına bu şiddetli öfkenin nedenini. Bankaların camlarının neden böyle kolay kırıldığına bir de bu pencereden bakın.

Forbes dergisinin şu araştırması kimde bir öfke yaratmaz ki. Dergiye göre en zengin 400 Amerikalı asalak, yat, jet, şato ve ada dışında bazı ülkeleri de satın alabilecek bir zenginliğe sahiptir. *Forbes*'in listesindeki 400 Amerikalı'nın sahip olduğu servetin toplamı 1.27 trilyon dolardır. Listenin birincisinin 50 milyar, sonuncusunun 950 milyon doları var. Bu gibi hesaplamalar sadece Amerikalı asalaklar üzerine yapılmıyor. Türkiye'de de en zengin 500 asalağın sırtımızdan elde ettiği servetin miktarı belli zamanlarda sürekli açıklanmaktadır.

Örneğin geçen yıl diğer ülkelerin ardından Türkiye'de de düzenlenen Milyonerler Fuarı'nı bizler unutmadık. Bu fuarda Jacop and Co markasının Quenttin model saati 400-500 bin dolardan alıcı buldu. Kriz ortamında bazı lüks kedi-köpek tasmaları 1.8 milyon dolardan satılmaktadır. Pırlanta taşlarla süslü kravatlar 220 bin dolarlık fiyatlarla alıcı bulmaktadır.

100 bin dolarla 1 milyon dolar arasındaki lüks konutlarında tanrının huzuruna gönül rahatlığıyla çıkanlarla ilgili röportajları da unutmuş değiliz. *Aktüel* dergisinin, "İslami burjuva" diye tanımladığı kesimin evlerini tasarlayan bir mimarla geçen yıl yaptığı röportajda, mimar şunları söylüyordu; *"400-500 metrekarelik evlerden bahsediyoruz, namaza durulacak odalarının en ufağı 50 metrekare. Müşterilerimizden gelen en ilginç isteklerin başında, yatak odasına koyduğumuz üç metrelik palmiyeler, sedir yerine tavandan sarkan salıncaklar, sinema odalarında kullandığımız ve Suudi Arabistan'dan getirttiğimiz klimaya bağlanan otomatik gül suyu kokusu pompalayan havalandırma sistemi geliyor. Boğaz'da yaptığım evlerde genellikle odalardaki ve salondaki tüm ekranlara, çatıya koyduğumuz 360 derece dönebilen kameraları bağlıyoruz. Bu sayede evin herhangi bir odasından Boğazı canlı izleyebiliyorlar.*

Bu sistemin bir benzerini Pelican Hill'de tasarımına başladığımız bir villaya yapacağız. Buradakinin tek farkı, Boğaz'ı internet üzerinden webcam sağlayıcıları ile alırken, Kâbe ve etrafını da uydudan canlı olarak 24 saat izleyebilecekler."

Burjuvalar, en çok da köpeklerinin, kedilerinin milyon dolarlık tasmaları ile ilgilenmeye devam ederken, şatafatlı saraylarından seyreyledikleri dünya emekçilerin öfkesinin kaynamasına sahne oluyor. Eski Yugoslavya'da savaşı yaşamış bir çocuk olan Dunja'nın o sessiz çığlığı, Filistinli ve Kürt çocukları başta olmak üzere dünyanın tüm yoksul çocuklarının haykırışına karışıyor:

"Artık havalar iyice soğudu. Kuş sesleri duyulmaz oldu. Şimdi yalnızca, anasını ya da babasını, kardeşini yitiren çocukların ağlamaları duyulabiliyor. Bizler, bir ülkesi ve umudu olmayan çocuklarız."

Kırılan banka camlarına acıyan "duyarlılar", emperyalistlere, işbirlikçilerine yönelen taşlara sinmiş öfkeyi yadırgayan "insan sevgisi", dünyada kaç saniyeye, kaç çocuk ölümünün sığdığını hesaplamış mıdır? Bu çok yufka yürekliler hiç düşünmüş müdür, göz kapaklarını son kez kapatıp bir daha hiç açamayan çocukların ölüm nedenini? Kaç yüz milyon insan ve çocuğun uykuya aç daldığını bilmekte midir bu sessiz kalabalıklar? Önlenebilir hastalıkların, yoksulluğun aramızdan aldığı milyonlarca insana üzülmeyenlerin duyacağı hangi üzüntü samimi olabilir? Mazlum halkların başına düşen bombaların yıkıcılığını görmezden gelenlerin, patlayan molotofların alevleriyle dehşete kapılması hangi haklı kaygıyı anlatabilir? Dünyayı harabeye çeviren sökülen kaldırım taşları mıdır yoksa emperyalist barbarlık mıdır?

Kapitalistlerin savaşlarda ve kendi zevki sefa içindeki saltanatlarını sürdürmek için harcadıkları paranın ne kadarının, dünyadan açlığı ve yoksulluğu sileceğini hesaplamayanların, sokağa yansıyan öfkeyi anlayabilmesi ne yazık ki imkansızdır. Barikatın bir tarafında emperyalist-kapitalist barbarlık, diğer tarafında da dünyanın mazlum halkları, işçi sınıfı ve emekçileri bulunmaktadır. Görülmesi gereken tek gerçek budur.

Evet, barikatın yoksuldan yana olan tarafında elde taş ve yürekte isyan vardır. Barikatın bu tarafının bir savaşa girer gibi hazırlandığı, kırılan cam ve çerçevenin pek de umurlarında olmadığı da doğrudur. Ama barikatın bu yanının amaçsız ve hedefsiz olduğunu söylemek hiç de doğru değildir. İnsanlık tarihinin görmüş olduğu en büyük soyguncularından, en barbar sisteminden insanlığı kurtarmak gibi soylu bir amaç var barikatın bizden yana dövüşen tarafında. Öte tarafta, barikatın karşısındaysa emperyalistler ve işbirlikçileri kapitalist sistemin ömrünü uzatmanın telaşı içerisindeler.

İMF ve DB karşıtı eylemler vesilesiyle bir kez daha açığa çıkan bu öfkenin gerçek nedenini hiç kimse görmezden gelemez. Emeğimizi, yerküremizin tüm zenginliklerini, hayatımızı çalan haydutlara duyulan bu öfkeyi hiçbir şey dindiremeyecektir. Kapitalizmin aşırılıklarını törpüleyelim safsatalarına da kanılmayacaktır. Bu öfke denizi gittikçe büyümektedir. Emperyalistler de, işbirlikçileri de hakettikleri sondan kurtulamayacaklardır. 1-7 Ekim de İstanbul'daki direnişi onurlu sayfalarına, tıpkı 6. Filo'yu yazdığı gibi yazan tarih, gerçek eşkıyanın dünyaya hükümdar olmayacağı günleri de yazacaktır.

Metal işçilerinin boynunda 50 yıldır asılı duran pranga: MESS

Karl Marx ve Frederich Engels'in, bilimsel sosyalizmin temel yapıtaşı olan komünist Manifesto'da sınıf savaşımlarının tahlilini yapmalarının üzerinden 161 yıl geçti. Ve o günden bugüne iki karşıt sınıf olan burjuvazi ve proletarya arasındaki amansız savaş tam da bu eşsiz eserde dile getirildiği gibi "kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık" bir şekilde devam ediyor. Savaşın gidişatını ise bu sınıflardan hangisinin daha örgütlü ve kendi sınıfının bilinci ile donanmış olduğu tayin ediyor. Bugün işçi sınıfının büyük çoğunluğu bu keskin savaşın farkında değilken burjuvazinin tam da bu bilinçle hareket ettiğini görüyoruz. Burjuvazi insanlığı ve dünyayı yıkıma götürmekle sonuçlanacağını bile bile kendi sınıf iktidarını sürdürebilmek için baskı ve sömürüye devam ediyor.

Burjuvazinin örgütlü birliğini temsil eden kurumlardan birisi de TÜSİAD'dır. Metal işçilerinin boyunlarındaki zincirin simgesi olan ve Türkiye sermaye sınıfının önemli bir bölümünü temsil eden MESS ise bugünlerde 50. yılını kutluyor.

Metal patronları niçin bir araya gelir?

1950'li yıllarda gelişen Türkiye sanayisi sadece işçi sınıfını geliştirip onu mücadeleye çekmekle kalmadı. Bu yıllar aynı zamanda sermaye sınıfının da kendisini palazlandırmaya, örgütlü bir güç haline getirmeye çalıştığı yıllardı. MESS, '50'li yılların sonuna doğru kendi iddiaları ile "Çağdaş, ileri görüşlü, sanayileşmeye kendilerini adamış ve ilkeli 11 girişimci" tarafından kuruldu.

MESS, sınıf işbirliğine dayalı bu politikayı hayata geçirmek için birçok çaba sarfetse de, MESS'in 50 yıllık tarihi, patronlar için MESS'te örgütlü olmanın daha çok işçi sınıfı mücadelesinin yükseldiği dönemlerde açığa çıkan bir sınıf refleksi olduğunu kanıtlıyor. Özellikle '60'lı yıllarda gelişen işçi sınıfı mücadelesi ve '70'li yıllarda yaşanan işçi direnişleri MESS'in gerçek kimliğini yansıtan bir ayna işlevi görüyor.

'70'li yılların ortalarında gelişen Profilo ve benzeri örneklerle birlikte MESS'in sınıf düşmanı kimliği iyice açığa çıkmıştır. MESS açısından önemli başka bir dönüşüm de toplu sözleşme politikasındaki değişimdir. 9 Kasım 1976 yılında yaptığı 20. genel kurulunda MESS, tek tek işverenlerde olan işçi sendikaları ile toplu sözleşme yapma yetkisini kendisinde toplayarak tek tek patronların alacağı bağımsız tutumların önüne geçmeyi ve işçi sınıfının karşısına tek bir güç olarak çıkmayı hedeflemiştir. MESS'in o güne kadar hiç sahip olmadığı böylesi bir güce ulaşması ise metal işçilerine yönelik saldırganlığını azdırmış ve metal işçilerinin tarihinde Büyük Grev olarak da anılan '77-'80 grevlerine neden olmuştur.

12 Eylül ve MESS'in saltanat yılları...

Kendine tanımladığı misyon ile işçi sınıfının bilincini bulandırarak sınıf savaşını daha başlamadan bitirmeyi hedefleyen MESS, '70'li yılların büyüyen toplumsal muhalefetine ve işçi hareketine çarpmıştı. Ancak işçi sınıfının yükselen mücadelesine karşı patronların bir araya gelerek yanıt vermeye çalışmaları MESS'e başka bir güç kazandırdı. Bu dönem MESS'in üye sayısında ciddi bir artış oldu. Dahası MESS, temsil ettiği sermaye birikiminin gücüyle ülke ekonomisinde ve siyasetinde belirleyici bir konuma kavuştu. '79'da MESS Başkanı olan Turgut Özal, hem 24 Ocak kararlarının mimarı hem de 12 Eylül faşist darbesinin ardından bu kararların bizzat uygulayıcısı oldu. MESS'in ülke ekonomisi ve siyasetindeki bu etkin rolünü ise 12 Eylül faşist darbesi tamamladı. Devrimci işçiler fabrikalardan atılıp zindanlara tıkılırken o güne kadar metal işçilerinin mücadelesinin en temel mevzisi olan Maden-İş Sendikası da DİSK'le birlikte kapatıldı. Bu tarihi fırsatı değerlendiren MESS, sendikalar yasasında yaptırdığı düzenleme ile sendikasız kalan işçileri bizzat kendi eliyle Türk Metal çetesine üye yaptı. MESS'in bu tarihsel adımının amacı ise bundan sonra gelişecek mücadeleyi bu taşeron örgüt eliyle en baştan denetim altına alıp bastırabilmekti. Bu açıdan attığı tarihsel adımın MESS payına ne kadar başarılı sonuçlar ürettiğini son 30 yılın gelişmeleri en yalın haliyle kanıtlamış oldu.

Bu dönemden sonra ise MESS, kuruluşunda dile getirdiği amaçları hayata geçirmek için hareketini hızlandırdı. Hem tek tek fabrikalarda, hem de toplu iş sözleşmeleri ile tüm sektörde kârlılığın arttırılması

hedefiyle çalış ma koş ulları ağırlaş tırıldı, o güne kadar vermek zorunda kaldıkları sosyal haklar yavaş yavaş tırpanlandı. Çalış ma yaş amına dönük bu giriş imlerin son 15 yıldır en temel ayağını ise esneklik politikası oluş turmaktadır. 1994 yılında esnekliği gündemine alan MESS, iş çi sınıfı için yeni bir yıkım anlamına gelen esneklik uygulamalarını hayata geçirebilmek için taş eron örgütü Türk Metal'in de desteğini alarak sürekli bir mücadele yürüttü. 2001 krizinin ardından atılan kısmi adımlardan sonra daha da hızlanan bu süreç 2008 krizi ile birlikte önemli bir eş iği aş tı ve türlü biçimleriyle MESS üyesi tüm iş yerlerinde uygulanmaya baş landı. Araş tırmalar, eğitim çalış maları, üniversite-sanayi iş birliği çalış maları ve çeş itli yayınları ile sermaye sınıfının geliş im süreçlerinde temel dinamiklerden biri haline gelen MESS, bu dönem içinde belli bir üye kaybına uğrasa da metal sektörünün ve Türkiye sanayinin temel iş letmelerini bünyesinde taş ıyan güçlü bir iktisadi ve siyasi odak olmayı baş ardı.

Özellikle 2000 yılından sonra ise MESS, bu baş arıyı kalıcılaş tırmak için iş çi sınıfını tümden etkisizleş tirmeye çalış tı. Türk Metal çetesinin de baş rolde yer aldığı bu yeni saldırıda temel amaç "çalış ma barış ı"nı gerçekleş tirmek adı altında metal iş çilerinin sınıf kimliğini yok ederek sınıflar arası "barış "ı yaratmak oldu. 2000 yılında iş çi sınıfı tarihine bir utanç olarak yazılan MESS-Türk Metal Ortak Eğitim Projesi baş ladı. İş çi-iş veren arası "iletiş im" aracı olarak güzelledikleri "Biz Bize" yine aynı yıl içinde yayın hayatına baş ladı. Yapılan ortak eğitimlerde metal iş çilerinin ve patronlarının çıkarlarının ortaklığı vaaz edildi. Yine "Biz Bize" karikatürler ve çeş itli yazıları ile özellikle iş çi sağlığı ve iş güvenliği baş ta olmak üzere birçok konuda iş çileri aş ağılamanın merkezi yayını oldu. Ve bu yayın baş ka bir utanca vesile olarak MESS üyesi iş yerlerinde örgütlü sendikaların temsilcileri tarafından metal iş çilerine ulaş tırıldı. Yani MESS'in kendi sınıf kimliğine uygun bir bakış la iş çi sınıfına saldığı zehir bizzat sendika temsilcileri eliyle iş çilere taş ındı.

MESS bu gücü nereden alıyor?

Metal sanayinin geliş imini teknik, ekonomik ve siyasi boyutlarıyla kendi sınıf bilinci ile yorumlayan ve buna göre kendi geliş imini planlayan MESS patronları ise asıl gücünü metal iş çilerinin mücadelesinin zayıflığından almaktadır. Çalış ma ve yaş ama koş ullarının biriktirdiği öfkeye karş ın sınıf bilincindeki kırılma MESS'in en büyük kozunu, uzlaş macı ve ihanetçi sendikal anlayış ve pratikler ise en temel dayanak noktasını oluş turmaktadır. Geçmiş i değerlendirerek geleceğini öngörmeye çalış tığını söyleyen MESS'in sınıfsal iş birliğine dayalı sosyal diyalog politikasının baş arısı ise MESS Genel Sereteri İsmet Sipahi'in MESS'in 50. yılı vesilesiyle "Biz Bize" de kaleme aldığı yazıda ş u cümlelerle özetlenmiş tir, "Benim meslek hayatım içinde iki dönem var. İlk dönem; çatış ma, kavga ve gerilim kelimeleri ile özetlenebilir. İkinci dönem ise; diyalog, uzlaş ı, iş birliği. 1980'de baş layan ikinci dönem bizim için ve Türk çalış ma yaş amı için yeniydi. Bu dönemde Sendikamızın politikasını bu yenilikçi ve pozitif anlayış a yönlendirmeye çalış tık. Bunu da uzun yıllardan beri baş arı ile yönettiğimizi düş ünüyorum."

Sermaye örgütlerinden TİSK'in o dönem baş kanı olan Halit Narin, 12 Eylül'ün hemen ardından "Bugüne kadar iş çiler güldü. Sıra bizde!" diyerek patronların sınıf kinini özetlemiş , faş ist darbenin asıl olarak iş çi sınıfının mücadelesine olduğunu göstermiş tir. Sermaye, iş çi sınıfına yönelik saldırılarını sınıf içindeki Türk Metal gibi ajanları eliyle hayata geçirmektedir.

Demir çelik iş çileri ise bu iş birliğini bozmak için bağımsız taban örgütlülüğünü oluş turmalı ve birliğini sağlamalıdır.

Demir-çelik sektöründe iş sağlığı ve meslek hastalıkları

I- Genel profil

Demir-çelik endüstrisi ağır olarak kabul edilen endüstrilerden biridir. Ağır ve son derece büyük malzeme ve makinaların bir yerden diğerine sürekli taşınması, sıcaklığı 1800 dereceye kadar çıkan erimiş metaller, toksik ve aşındırıcı maddeler, hava yoluya solunum sisteminin sunuk (maruz) kaldığı kokular, dumanlar, maddeler ve gürültü, iş sağlığı ve güvenliği açısından en önemli riskleri oluşturmaktadır. Sektörün büyük ölçekli ve emek yoğun olması nedeniyle sendikalı işçi oranı fazladır. Bu nedenle tehlikelere karşı önlem alınması konusunda sendikalar işverenlere baskı yapmış ve hükümetlerin de devreye girmesiyle tehlikelerin ve kazaların azaltılması konusunda önlemler alınmıştır.

II- Demir-çelik sektöründe kazalar, hastalıklar ve tehlikeler

Kazalar

Kas-iskelet sistemi yaralanmaları bu sektörde oldukça sık görülür. Endüstrideki makinalaşmaya karşın, sıklıkla ağır ve büyük kalıplı materyaller işçiler tarafından taşınmaktadır. Ayrıca etrafın temiz tutulması da önemlidir. Tersi durumda kaymalar ve düşmeler, burkulmalara ve kırılmalara neden olmaktadır. İşin yapılması sırasında rotasyon, takım çalışması ve güvenlik eğitimleri, risklerin azaltılmasına yardımcı olmaktadır.

Hastalıklar

1. Fiziksel tehlikelerden kaynaklanan hastalıklar

Çelik sektörü en çok gürültüye maruz kalınan sektörlerden biridir. Duman çekme sistemleri, buharı dışarı veren vakum sistemleri, elektrik ark ocakları, merdaneli öğütücüler ve havalandırma fanları yüksek miktarda gürültü yaratmaktadır. Bu sektörde çalışanlardan en az yarısı kulakları korunmadığı takdirde 10 yıl gibi kısa bir süre içerisinde işitme kaybı ile karşılacaktır. Ayrıca yüksek ısıya sahip partiküller kulak zarını yakmakta ve bazı ağır materyallerin düşmesi sonucu çıkan ses, kulak zarının yırtılmasına neden olmaktadır.

Bazı büyük makinalar yere temas ettikleri için ortamda sürekli olarak titremeye (sarsıntıya neden olurlar). Ayrıca matkaplar, testereler ve çekiçler ise elle kullanıldıklarından işçilerin titreşime maruz kalmasına neden olurlar. Bütün vücudun titreşime maruz kalması bulanık görmeye ve hareketten kaynaklanan baş dönmesine neden olabilir. Elle kullanılan makinaların yarattığı titreşim ise bilekteki karpal tünelden geçen median sinirin sıkışması sonucu ortaya çıkan el bileği hastalığı olan Karpal Tünel Sendromu'na; bir dolaşım problemi olan, soğuğa aşırı hassasiyet yaratan Raynaud Sendromu'na ve eklemlerde aşınmalara neden olur ve bu rahatsızlıklar sonunda kalıcı olabilir. Ayrıca hastanın el fonksiyonlarını kısıtlayan Dupuytren Kontraktürü ile karşı karşıya kalma riski öğütme ve dövme işlerinde uğraşanlarda görülmektedir.

Demirin dövülmesi sırasında ve demirin eritilmesi sırasında çok yüksek derecede ısı ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar eritme işlemi sırasında çok daha yüksek sıcaklıklar görülse de, demir dövme ve şekillendirme sırasında sürekli olarak işlemin gözlenmesi sıcaklıktan daha fazla etkilenilmesine neden olmaktadır. Isıdan etkilenmeyi engellemek için sıvı tüketilmekte,

havalandırma sistemleri çalıştırılmakta, ısıdan koruyucu elbiseler ve donanımlar kullanılmaktadır.

Lazerlerin kullanımı sırasında, bazı tehlikeler ortaya çıkmaktadır. Cildin yanması için gereken lazer güç düzeyinden çok daha azı, göz retinasını tahrip etmek için yeterlidir. Kullanan kişi, her ne kadar gözünü korusa da çevreden geçen işçiler için lazer kullanımı riskli olabilir.

2. Kimyasal tehlikelerden kaynaklanan hastalıklar

Dumanların yayılması ve bazı partiküller eriyik metallerle çalışan, kok kömürü kullanan ve ocakları dolduran işçiler için tehlikelidir. Bu toz ve dumanlara sürekli sunuk kalma astım hastalığına neden olabilir ve bu durum kalıcı bir hal alabilir.

Daha çok metallerin eritilmesi için kullanılan ocakların bakımı ile ilgelenen ve patlamalı ocaklarla çalışan işçiler arasında görülür ve sonunda akciğer yetmezliğine neden olan silikoz hastalığına yakalanmaya neden olabilir.

Asbest, daha çok ısı ve gürültü yalıtımı için kullanılmaktadır. Bakım ve inşaat çalışmaları sırasında önceden kullanılmış olan asbest, tekardan havaya karışabilmekte ve tehlikeler yaratabilmektedir. Asbestosa maruz kalma; akciğerde oluşan iltihap sonucu asbestoz kanserine, akciğer ve karın zarı kanseri olan mezotelyoma ve diğer kanserlere neden olmaktadır.

Polisiklik Aromatik Hidrokarbon (PAH), yanmalı işlemler sonucunda ortaya çıkarlar. Genellikle çelik endüstrisinde kömürün kısmen yakılması ile kok elde edilirken kömür katranın ziftı bazı uçucuların açığa çıkmasına neden olur. Bunlar havada aerosol ya da buhar şeklinde bulunabilirler. Kısa süre ile bunlara sunuk kalma deride kaşıntılara, müköz zar iltihabına, baş ağrısına, baş dönmesine ve mide bulantısına neden olur.

Kömürle çalışan ocaklar, katran ve ziftı partiküllerinin havaya karışmasına neden olmaktadır. Uzun vadede bu ortama sunuk kalan işçiler için akciğer kanserine yakalanma riski sıradan bir insanınkine göre 2 kat daha fazladır. Çünkü kok kömüründe bulunan katran ve ziftı kanserojendir.

Demir-çelik endüstrisinde neredeyse 1000'den fazla kimyasal madde kullanılmaktadır. Bunların herbiri üretim sürecinin belirli evrelerinde devreye girmektedir. Kömürün yanarak kok haline gelmesi sırasında katran, benzen ve amonyak ortaya çıkmaktadır. Kükürt dioksit ve azot oksit içeren dumanlara maruz kalmak, vanadyum ve diğer metal alaşım katkıları kimyasal akciğer iltihabına (pnömonite) neden olmaktadır. Benzen, toluen ve zaylen gibi kömür ocağı gazında hazır bulunan maddeler solunum yolu rahatsızlıklarına ve merkezi sinir sistemi bozukluklarına neden olurlar. Bunlara uzun yıllar sunuk kalma ise kemik iliği hasarlarına, kansızlık (anemiye) ve kan kanserine neden olurlar.

III- Demir-çelik endüstrisi işçileri için sağlık ve güvenlik önlemleri

Sırasıyla yerel ve genel havalandırmaya başvurulması ile Kişisel Koruyucu Donanımların kullanımı demir-çelik sektöründe iş kazaları ve meslek hastalıklarını önlemek konusunda çok önemlidir. Kimyasallara, tozlara ve dumanlara karşı solunum koruyucu maskeler ve solunum cihazları kullanılmalıdır. Aksi takdirde akciğer kanseri ve kan kanseri gibi ölümcül hastalıklarla karşılaşma riski çok yüksek olmaktadır. Bunlarla birlikte silikoz ve asbestoz gibi hastalıkların önlenebilmesi için de solunum yollarını korumak zorunludur.

Ayrıca lazer kullanımı sırasında paravanlar, göz koruyucu gözlükler, maskeler veya siperlikler kullanılmadığı takdirde retinada yırtıklar meydana gelmektedir. Bunlarla birlikte ortamda bulunan diğer tozlar, dumanlar ve buharlar da gözler için tehlikeli olabilmekte aynı zamanda çok yüksek ısıdaki erimiş metallerde gözler için büyük riskler oluşturmaktadır. Bütün bu risklere karşı uygun koruyucu gözlükler takmak kazalarla karşılaşıldığında gözlerin hasar görmesine engel olacaktır.

Daha önce belirtildiği gibi demir-çelik sektörü en çok gürültüye sunuk kalınan sektörlerden biridir. Makinalar çalışırken, demir-çelik taşınırken, havalandırma ve diğer işlemler yapılırken çıkan gürültü, kaynakta ancak belirli bir miktarda kesilebilir. Aynı sektörde uzun süre korunmasız çalışan işçilerde duyma kayıpları kaçınılmaz hale gelmektedir. Ayrıca ani gürültü şokları zar travmalarına ve ve yırtılmalarına neden olmaktadır. Bütün bunlar önemli risk faktörleridir ve bunları azaltmak için mutlaka mühendislik önlemlerinin yanında kulak koruyucu donanımlar olan kulaklıklar ve tıkaçlar kullanılmalıdır.

(İnternetten alınmıştır...)

Türk Metal çetesine dava

Bursa'da Renault Fabrikası'ndan ekonomik kriz gerekçesiyle işten çıkarılan işçiler, Türk Metal'deki yolsuzluk iddialarını yargıya taşıdılar.

28 Aralık '08 tarihinde patron-sendika iş birliği çerçevesinde işten atılan işçilerden 56'sı adına 19 Ekim günü Bursa Adliye Sarayı'nda Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak, Genel Sekreter Muharrem Aslıyüce, Genel Mali Sekreter Mehmet Soyupek, Genel Teşkilatlanma Sekreteri İsmail Dursun ve Genel Eğitim Sekreteri Yavuz Gökçe hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu.

"Zimmet, emniyeti suistismal, dolandırıcılık ve 2821 sayılı Sendikalar Kanunu'na muhalefet" suçlamalarıyla Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunan işçiler sendikaya ait 112 milyon doların kişisel çıkarlar için kullanıldığını ifade etti.

Renault'tan çıkartılan 156 işçinin bir bölümü işe iade davasını kazanırken, 22 yıl çalıştığı Renault'tan kriz bahanesiyle atıldığını söyleyen Hikmet Saitoğlu, sendikada biriken 112 milyon doların nerede olduğunun net olarak açıklanması gerektiğini ifade etti. BDDK'nın raporunda 112 milyon doların akıbetinin ne olduğunun bulunamadığını söyledi.

İşçiler aidatlarını soruyor

22 yıl çalıştığı Renault'tan kriz bahanesiyle atıldığını söyleyen Hikmet Saitoğlu, atıldıklarında sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını söyledi. 156 işçinin iş bulamadığını belirten Saitoğlu, Türk Metal çetesinin işçileri fişlediğini ifade etti.

Birçok arkadaşının onlarca iş yerine baş vurduğunu anlatan Saitoğlu, "Arkadaşlarımıza 'sendika sizi fişlemiş' diyorlar. Öğrendik ki, Türk Metal bizi fişlemiş" diyerek iş kolundaki birçok iş yerinde yetkili sendikanın Türk Metal olduğunu söyledi.

19 yıl 7 ay çalıştığı Renault'tan kriz gerekçesiyle çıkartıldığını dile getiren Mehmet Ayman ise fişleme sebebiyle birçok kişinin mağdur edildiğini söyledi.

Habaş çelikhanesi cehenneminde çalışmak!

Habaş çelikhanesinde çalışmak cehennemde yaşamak gibi bir şey. Her geçen gün çalışma şartları katbekat zorlaşıyor. Neredeyse her ay ocaklarda kırdığımız üretim rekorlarının karşılığı olarak kölelik zincirlerimiz daha da kalınlaşıyor. Rekorlardan sonra yapılan tek şey yemekhane ve koğuş girişlerine asılan Hasan Acar imzalı teşekkür ilanları oluyor. Evet bunca çalışma temposunun ardından yapılan tek şey bu oluyor.

Yeri geliyor makinelerde meydana gelen arızalardan kaynaklı evlerimize gidemiyoruz. Ya da tatil günümüzde bizleri arayarak acilen işe gelmemizi istiyorlar. Telefonlarına cevap verilmediğinde ise kızıyorlar, her telefonlarına cevap vermemizi istiyorlar. Ne de olsa köleyiz! Gel dediklerinde gelecek, git dediklerinde gideceğiz.

Bütün bu ağır ve kölece çalışma şartlarına rağmen patronun bizlere verdiği ise koca bir sıfır. Sözde havadaki pisliği çekecek sistemleri var ama kullanımı bir ocağın harcadığı enerjiye eşit olunca maliyeti arttıracak gerekçesiyle düzenli çalıştırmıyorlar. Onun yerine bütün pisliği işçilerin ciğerlerine çekmesi isteniyor. Çünkü şu an çelikhanenin etrafı yüzde doksan kapatılmış durumda. İçerideki havanın dışarıya çıkmasının imkanı yok, dışarıya çıkarsa şikayet geliyor ve Habaş ceza ödüyormuş. Habaş ceza ödemiyor ama ceremesini biz çekiyoruz.

Daha geçen günlerde bir arkadaşımız aşırı sıcaktan ve yoğun pislikten kaynaklı bayıldı. Gün boyu serum verildikten sonra ancak kendine gelebildi. Bizi bu şartlarda çalıştıran çelikhane müdürümüz Hasan Acar da ortalıklarda sözde demokrat solcu diye geçiniyor. Bizim ciğerlerimizi kirlettiği gibi solun adını da kirletiyor.

Bu şartlarda bir sendikanın varlığından bahsetmek bile imkansız. Temsilcilerin yaptığı tek şey ya yemekhanede ya da servise binerken elleri bellerinde adeta patron edasıyla dolaşmak. Onurları dahil herşeylerini satmış bu soysuzlar takımından da hesap sorulacaktır. İşçisinin hakkını savunmayanı, üyesine sahip çıkmayanı fabrikalarımızdan çelikhanelerin pisliğini temizler gibi temizleyeceğiz.

Habaş'tan bir işçi

İşçi Bülteni Özel Sayı: 503 * Fiyatı: 25 YKr * Kasım 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92